

PÁBITELŮM ZDAR!

čtvrtek 5. listopadu 2009 / 4. číslo, 7. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Včera večer jsme mohli zhlédnout pro klášterecké publikum netradiční divadlo. Kdo se podle hravého názvu těšil na ztřeštěnou komedii, ten byl asi pěkně překvapený.

Hororová hra Opičí tlapa pořádně rozvířila diskuzi a bylo vidět, že minimálně nenechala diváka chladným a netečným.

I tento důvod byl dramaturgickým záměrem pořadatelů. Ukázat něco, k čemu se běžní diváci, kteří chodí na amatéry, nedostanou.

Divadlo Kámen z Prahy se zaměřuje na autorské menšinové a okrajové divadlo. Hlavní postavou souboru je Petr Macháček, který dokonale polarizuje obecensvo. Jedni, když slyší jeho jméno, tak se chytají za hlavu a prchají a druzí zase hromadně skupují lístky na představení jeho divadla.

Že tomu nebylo jinak ani u nás lze soudit podle diváckého hlasování. Při diskuzi po představení se nejvíce objevovaly názory, že nám divákům chvíli trvalo než jsme pochopili princip, jakým je příběh rozvíjen, ale jak jsme na něj jednou naskočili, tak už jsme se museli vézt. Jinak to vážně nešlo.

OPIČÍ TLAPA

Tlapa je odbočka k činohře

Rozhovor s autorem a režisérem Petrem Macháčkem

Ať si kdo chce, říká co chce

Kateřina Fialová

Bylo to naprosto úžasné.

Anna Šedivá

Hra to byla zajímavá, ale těšila jsem se, že to bude spíše trochu více komedie, takže mě to překvapilo. Dojem mám takový rozporuplný.

Eva Kalinová

Zpočátku jsem tomu nemohla přijít na chuť, ale mělo to něco do sebe.

Jiří Staněk

Dnešní představení bylo opravdu velice zajímavé. Já bych dokonce řekl, že brnkalo na nervy. V jednu chvíli jsme si se ženou říkali, jestli nám hlavní protagonistka nezboří kulturní dům (*smích*).

Pokračování na druhé straně

Ty jsi autor, režisér, herec...

Já v Opičí tlapě hraji spíše z nouze, protože nikdo nebyl dostatečně starý a dostatečný moula na to, aby mohl hrát tuto roli. Ale jinak se herecky moc nerealizuji.

Co je pro tebe náročnější? Hru napsat nebo ji zrežirovat?

Aha, tak to nevím. Já mám pocit, že není nic náročnějšího, že vůbec nejnáročnější je asi má další funkce, kterou je šéf divadla. A to je možná úplně nejhorší.

Ale psaní a režie se mi dělají sami. Jako autor, když dostanu náladu, tak něco napíši. Někdy se to dá i použít. A to mě baví, protože když přijdu na zkoušku, tak už vím, co budu chtít. Baví mě ta tvorba. Takže být autor a režisér mi nepřipadá moc náročné.

Můžeš nám prozradit něco o

hře Opičí tlapa?

Kdysi v začátcích ji přinesl člen našeho divadla jako námět. Já ho zpracoval už asi před pěti možná šesti lety. A teď jsme se k němu vrátili, protože my hrajeme stále nové a nové hry, které píšou těsně před tím než se začnou dělat. Až jsme se té Opičí tlapy báli, protože mně už to přišlo pro nás jako jakési retro. A navíc to chtěli hrát všechny holky, takže tam vznikly první problémy (*smích*). Opičí tlapa je pro nás odbočka k běžnému činohernímu herectví, to je asi důležité říci.

Pro diváka, který není zvyklý a připravený na tento druh divadla je i Opičí tlapa poměrně náročná. Takže vy jste asi zvyklí, když přijedete do menšího města, na rozporuplné reakce.

V podstatě ano. My jsme na to ale zvyklí i v Praze, to není jenom tady. To spíš, že tam máme stálejší publikum,

Pokračování na druhé straně

Tlapa je odbočka k činohře

Pokračování z první strany

případně hrajeme v Divadle Potrvá, kde je také podobné publikum. Když na to ale zabloudí někdo náhodně, tak to jsou pak ty rozporuplné reakce. Někdo to přijme a někdo to nepřijme.

Já mám pocit, že to ani není záležitost nějakých divadelních zkušeností jako spíše naladění. A s těmi náročnějšími hrami nás nikdo ani nikam nezve (*smích*), takže s těmi máme zkušenosti jenom doma. Jezdíme maximálně na přehlídky, třeba do Písku (*celostátní přehlídka experimentujícího divadla, pozn. red.*). Tam je zase ale specifické publikum, takže vlastně průměrné publikum potkáváme až na Hronově, kde je směs všech názorů a opravdu polovina lidí to odsuzuje.

My docela rádi hrajeme někde mimo Prahu, ale na druhou stranu to nějak násilím nevyhledáváme, protože máme poměrně dost práce s tím naším divadlem.

Jak často v Praze hrajete?

Tak dvakrát až třikrát za měsíc a pak respektujeme prázdniny (*smích*). Potom také v našem divadelním studiu hraje tak čtyřikrát do měsíce někdo jiný, nějakí naši přátelé.

Taky ochotníci?

Já slovo ochotník už vůbec nepoužívám, protože to bohužel naznačuje u diváků, že to nebude kvalitní, takže proto se tomu slovu vyhýbám. Ale jsou to samozřejmě amatéři.

Pravidelně u nás hraje Divadlo (bez záruky) (*na žních jsme viděli Titanic orchestra, pozn. red.*), kteří u nás i zkoušejí a nepravidelně u nás hraje spousta dalších. Divadlo Potrvá, Homotronní neškvor (*Nežerta Clinta Eastwooda, Narozneniny mého kamaráda jsme viděli na žních, pozn. red.*).

Jaký je to pocit, když se mezi amatéry říká, jdeme na Macháčka, to je typický Macháček? Že se jakoby nechodí na Divadlo Kámen, ale na Macháčka.

(*smích*) Ještě jsem slyšel slovo macháčkovina. Já to neberu jako nějaký zvláštní pocit. Je asi dobře, že to lidi vědí, ale to je asi tak všechno. Žádný větší pocit z toho nemám.

Čím se živí herci ve vašem divadle, jaká mají povolání?

Jediný já asi nemám úplně normální povolání, protože já se živím jako překladatel, takže mám volnou pracovní

Ať si kdo chce, říká co chce

Pokračování z první strany

V 19.44 jsme se koukli na hodinky a řekli si, jéžíšmarjá, to jsme teprve u prvního přání. Jenže ty následující přání pak přišli velice rychle a nakonec to na podiu vygradovalo v takové urputné běsnění, že jsme ani nedutali. To poslední přání jsem pak úplně přeslechl, v jakém reji hra skončila. Z laxního jednání všech protagonistů to nakonec tak vygradovalo, až jsme byli překvapení. Zázitek to byl tedy úžasný.

Jana Dimunová

Mně se to líbilo, protože to byl takový přemýšlivý kus. Hlavně pro mé děti (*žáci ZŠ Krátká, pozn. red.*), což mě docela překvapilo, protože o tom přemýšlely, dávaly si to do souvislosti se svou rodinou a postavení jednotlivých osob v ní. Je vidět, že to jsou mladí lidé a hrají takové alternativní divadlo.

Miroslav Bilík

Ze začátku mi to připadalo až surrealistické a nezvyklé. Rozvířilo se to pomalu, člověk musel chvíli přemýšlet než zjistil, o co tam

vlastně jde, jaký je způsob té hry a vykreslování profilů postav. Bylo to náročné, ale ta druhá polovina, když začala gradovat, tak už mi běhal mráz po zádech a ten závěr byl tedy naprosto perfektní.

Přestože mám raději komedie, protože hororů je v životě dost, tak to musím hodnotit velmi kladně i v tom kontextu, že přehlídka tím vybočením z obvyklé dramaturgie, hodně získala.

Zdeňka Nyklíčková

Mně tento druh divadla dneska úplně sedl. Po řadě komedií přišlo něco nového, něco, na co nejsme moc zvyklí. Tvůrcům přesně vyšel jejich záměr. Podařilo se jim lehce negativně nastartovat diváky, držet je v permanentním mírném naštvání a rozčilení z toho, že se to táhne a zdánlivě se nic neděje, aby o to více a silněji udeřilo závěrečné finále.

Jednou za čas je takové představení fajn. Je ale pravda, že kdybych jich viděla více za sebou, že bych asi chtěla po svém lékaři, aby mi předepsal něco na depresi.

dobu, Radek je vedoucí autoservisu nebo co, Honza pracuje v bance, holky jsou třeba účetní nebo taky dělají v bance.

Vůbec si nenecháme divadlem mluvit do svých zaměstnání.....

Co budete dělat zítra?

Zítra hrajeme druhou premiéru jedné šilené hry, která se jmenuje Asi ani zahrada. A fakt je to minimalismus toho nejhrubšího zrna.

Žňoviny vám přináší
Společnost KLAS
Žňoviny připravili:
Zdeňka Nyklíčková
Miroslav Nyklíček
Štěpán Malast
František Červený